

Op schouderklopafstand, aai- en aanraakbaar

Zoete herinneringen aan de tijd dat mijn helden nog op schouderklopafstand hun kunsten vertoonden. Stiekem naar de sporthal in Terborg, om op aanraakbare afstand Van Morrison zijn blues te horen zingen. Of die zondagmiddag in het Nijmeegse Kolpinghuis, waar een tig of negen liefhebbers luisterde naar de psychedelische klanken van een toen nog onbekende groep uit Engeland. Ik was er met makker Hannes vooral om te kijken hoe zij dat toch deden met die vloeistofprojecties. Tot onze grote vreugde konden we ze spreken de mannen van de lichtshow van Pink Floyd. De opgedane kennis werd ingezet bij de 'Lichtsjo de bedrukte Moeder Gods van Varsseveld'. Het belichtte de eerste stappen van Ferdi Joly op het muziekpodium. Popgroep Puddingh.

Tja, de lokale helden bleven aai- en aanraakbaar. Met Van Morrison en Pink Floyd liep dat anders. Van heb ik nog wel op de concertpodia bewonderd als hij of ik zin had. Bij Pink Floyd ben ik afgehaakt toen het steeds meer een band werd om je stereo-installatie mee te testen en vooral een megastadionevent werd. Overpeinzingen als ik samen met vriend Albert in een koude tegenwind naar de Radstake fiets. Over pijn zingen; Ferdi Joly neemt er afscheid van Boh Foi Toch en keert terug naar Normaal. Verbaasd staan we te wachten voor de deuren die om half tien nog gesloten zijn in afwachting van het discovervoer. Nog verbaasder de maandagochtend erop als ik de krant opensla: 'Op de fiets naar dancing de Radstake, hoe lang is dat wel niet geleden? Twee mannen van middelbare leeftijd verheugen zich handenwrijvend op het uitgaan. Als ook de eerste Achterhoekse tieners uit de discobus zijn gestapt, gaan de deuren open voor de kameraden.'

Afgeleid door het slechte geluid in de eerste set, de afscheidnemende gitarist is alleen maar in de solo's te horen, verwonder ik me over het nieuwe kijken. Om toch zicht te hebben op het lage podium strekken de iets minder lange slungels van jonge kerels de linker arm in Duits vooroorlogse hoek, vijfenveertig graden omhoog, hun mobieltjes in de linker hand houdend, de beeldschermpjes ingeschakeld. Afstandscheppende elektronische periscopen op een rij. Gelukkig weet de geluidsmen na de pauze een betere balans te realiseren en zijn mijn ogen en oren weer op het podium gericht. Ook het meer melancholische werk van Ferdi Joly komt nu eindelijk goed uit de verf. Prachtig 'In 't Asiel'. Het altijd maar weer poëtische "Den avond in Toldiek. 't Dondern en 't löchten, boh foi toch wat ha'j'n schrik." Met het raadselachtige eind: "En too die kere op den zak met mael." Eindelijk weer eens de 'Boh Foi Toch Rap'.

In een zinderend duel tussen trekkpilot en sologitarist steelt Ferdi op Zappaeske wijze de show. Het lijkt wel of hij zich nu definitief wil bevrijden uit het dwangbuis van polka's en walsjes. Dan het onherroepelijke eind. In een dampende blues wordt 'Deerntjen' neergezet. Geen ander nummer is hier in de graanschuur van De Radstake beter op zijn plaats. Hunkerend kruipen de meisjes voorzichtig schuifelend tegen de jongens aan. 'Brommers kiekken' avant la lettre. Al vanaf Normaal's begin het ultieme versiermoment. Applaudisserend roep ik naar Albert, naast me: "Bloedmooi die bluesuitvoering!"

"Is altied al 'n blues 'ewest!" schreeuwt hij boven het eindoordeel uit. Ik besef dat hij gelijk heeft. Hoe kan het ook anders. Hij heeft er verstand vanaf. Elk jaar kondigt hij de artiesten aan op de Westendorp Bluesnight. Vanavond weer in zaal De Vos. Deze middelbare heer zal er ook weer zijn, op de fiets met m'n lief en heel mijn lijf. Nu met Bill Wyman & the Rhythm Kings op schouderklopafstand. Aai -en aanraakbaar. Zal Bill, ondertussen met zaadaanbiedende ogen de meisjes de kleedkamer in dirigerend, net als vroeger bij de Stones onbeweeglijk op het podium staan? Hij schijnt gevraagd te hebben niet aan het eind geprogrammeerd te worden. Westendorpse moeders, wees gewaarschuwd, hou uw dochters thuis!

Hans Mellendijk

Column Door Achterhoekse Ogen, De Gelderlander 28 januari 2006.